

รายงานวิจัย

เรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาใน
รายวิชางานฝึกฝีมือ

โดย

นายนที ลอยเมฆ
พนักงานราชการ (ครู)

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

แผนกวิชาเทคนิคพื้นฐาน วิทยาลัยเทคนิคพัทลุง

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัย เรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมกรเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชางานฝึกฝีมือฉบับนี้ สำเร็จ
ลุล่วงโดยได้รับความกรุณาจาก ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคพิทยา บุคลากรทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ และ
แผนกวิชาเทคนิคพื้นฐาน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอขอบใจ นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) 1 แผนกวิชาช่างกลโรงงาน ที่
เรียนรายวิชางานฝึกฝีมือ ทุกคน ณ โอกาสนี้

นที ลอยเมฆ

กันยายน 2566

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : การปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชางานฝึกฝีมือ
ผู้วิจัย : นายนที ลอยเมฆ
ตำแหน่ง : พนักงานราชการ (ครู)
สถานศึกษา : วิทยาลัยเทคนิคพัทยา
ปีที่พิมพ์ : 2566

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน ในรายวิชางานฝึกฝีมือ วิทยาลัยเทคนิคพัทยากร โดยการเสริมแรงทางบวก โดยใช้การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ทำการศึกษาวิจัยจากกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างกลโรงงาน รวมจำนวนทั้งสิ้น 38 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้จัดทำหนังสือแนะนำเพื่อแนะนำตัวผู้วิจัย ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ทำตารางบันทึกการเข้าชั้นเรียน บันทึกข้อมูลการเข้าเรียนในแต่ละครั้งที่เข้าสอนเพื่อเก็บข้อมูล ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจ พอใจ ในตนเอง และอยากพัฒนาพฤติกรรมของตนเอง
2. นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น และตรงต่อเวลา เพราะต้องการตัวเสริมแรงทางบวกเหมือนกับที่คนอื่นได้รับ

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	3
ประโยชน์ของผลการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
1. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง	4
2. แนวคิดเกี่ยวกับวินัย	5
3. การเสริมสร้างและพัฒนาวินัย	10
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	13
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	13

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	13
การเก็บรวบรวมข้อมูล	14
การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล	15
เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูล	16
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	17
ตารางบันทึกการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	17
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	19
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	19
สมมติฐานการวิจัย	19
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	19
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	20
วิธีดำเนินการวิจัย	20
วิเคราะห์ข้อมูล	20
สรุปผลการวิจัย	20
อภิปรายผล	20
ข้อเสนอแนะ	21
บรรณานุกรม	22

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางบันทึกการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม	14
2	แสดงการมาสายของนักเรียน	17

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสำคัญของเรื่องที่ทำการศึกษา - ในปัจจุบันเราจะเห็นได้ว่าการศึกษาคือเป็นรากฐานที่สำคัญ หากนักศึกษาไม่มีการศึกษาแล้วจะทำให้เราได้ว่าเยาวชนที่ด้อยคุณภาพ ซึ่งจะขัดกับหลักปรัชญาการศึกษาที่ว่า เก่ง ดี มีสุข ในการจัดการศึกษาอาชีวะ มุ่งเน้น ให้ผู้เรียนเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถทักษะในการปฏิบัติวิชาชีพของตน ตลอดจนยังเป็นการปลูกฝังเจตคติแก่ผู้เรียน ให้เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา เพื่อให้เป็นที่ต้องการของ สถานประกอบการ และตลาดแรงงานวิชาชีพ ปัญหาการเข้าชั้นเรียน ไม่ตรงต่อเวลาเป็น ปัญหาที่มาจาก พฤติกรรมของนักศึกษา เรียนที่เกิดขึ้นมากในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา ปัญหานี้ควรได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง หากปล่อยปละละเลย อาจส่งผลให้ นักศึกษา ไม่มีสิทธิ์สอบในรายวิชา ที่เรียนในคาบแรกของแต่ละวัน และอาจเป็นปัญหาต่อไปในอนาคตได้ หากไม่ได้รับการปรับปรุงพฤติกรรมความรับผิดชอบและการตรงต่อเวลาของ นักศึกษา

ปัญหาที่พบ - จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ มีนักศึกษามาเรียนไม่ทันในคาบแรกเป็นจำนวนมาก ซึ่งความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา เหล่านี้ จะช่วยสร้างความมีวินัยให้กับนักศึกษา เพื่อเป็นการแก้ปัญหาให้นักศึกษาที่มาเรียนสายให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบ ตรงต่อเวลา และเป็นคนที่มีคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งจะเป็นที่ต้องการของสถานประกอบการ

ความจำเป็นที่ตัดสินใจทำการวิจัย - ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญในส่วนนี้ จึงมีความสนใจทำวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชา งานฝึกฝีมือเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

คำถามการวิจัย

1. นักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน ได้ปรับปรุงพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา
2. ได้นำผลจากการเสริมแรงทางบวกไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อปรับพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน ในรายวิชางานฝึกฝีมือวิทยาลัยเทคนิคพิทยาคารโดยการเสริมแรงทางบวก

ขอบเขตของการวิจัย

ด้านเนื้อหา

1. สภาพปัญหา

นักศึกษายังขาดความกระตือรือร้นในการมาเรียน

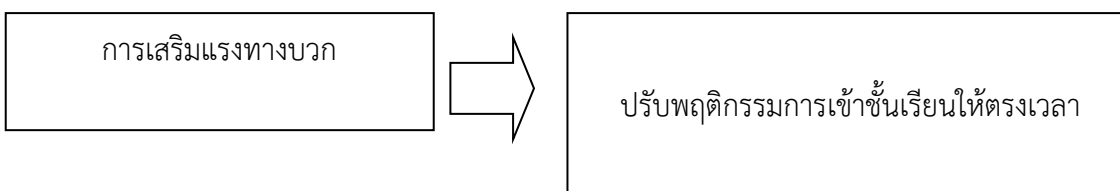
2. วิธีการแก้ปัญหาโดยใช้

การนำวิธีการเสริมแรงทางบวกแล้วทำให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น

ด้านระยะเวลา

ดำเนินการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เดือน สิงหาคม 2566 – เดือน กันยายน 2566

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรต้น ได้แก่ การเสริมแรงทางบวก

ตัวแปรตาม ได้แก่ ปรับพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 2 แผนกช่างกลโรงงาน รวมจำนวนทั้งสิ้น 38 คน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้ปรับพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษา
2. ได้นำผลจากการเสริมแรงทางบวกไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

พฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา ให้นักเรียนรู้จักจัดแจงเวลาให้พอเหมาะกับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อความเป็นระเบียบของชีวิต ฝึกให้เป็นคนรู้จักเผื่อเวลาหรือกำหนดเวลาไว้ สำหรับกิจกรรมหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ เมื่อมีการนัดหมายกับใคร ควรมาก่อนกำหนดเวลา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมกรเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชางานฝึกฝีมือ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง
2. แนวคิดเกี่ยวกับวินัย
 - 2.1 ความหมายของวินัย
 - 2.2 ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างระเบียบวินัย
3. การเสริมสร้างและพัฒนาวินัย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการเกิดวินัยในตนเอง

ดวงเดือน พันธมนาวิน (2523:58 อ้างถึงในสุรจิต คามะสอน 2542 : 16) ลักษณะวินัยในตนเองมีความสำคัญต่อการแสดงออกทางจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคลมาก และอาจสำคัญมากกว่าลักษณะทางความรู้ดีซำและความสามารถกระทำสิ่งดีซำด้วย ฉะนั้นการให้ความสนใจเกี่ยวกับกำเนิดและการเจริญเติบโตของจิต ลักษณะการมีวินัยแห่งตน จึงเป็นสิ่งจำเป็นในเรื่องนี้นักจิตวิทยาพัฒนาการได้ให้ความสนใจมานานแล้ว และมีความเห็นว่าความมีวินัยแห่งตนอย่างถูกต้อง จึงเป็นหลักซำของพัฒนาการทางจิตของบุคคลนั้นคือความมีวินัยแห่งตนเอง เป็นลักษณะสำคัญของผู้ที่บรรลุภาวะทางจิต ฉะนั้นการมีวินัยแห่งตน จึงสามารถใช้เป็นเครื่องมือวัดระดับพัฒนาการทางจิตของบุคคลได้ด้วยทฤษฎีที่สำคัญ ที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการของวินัยแห่งตน มี2 ทฤษฎีคือ ทฤษฎีของเมาเรอร์(Mowrer) ว่าด้วยจุดกำเนิดของการควบคุมตน และทฤษฎีของเพคและแฮวิกเฮิสต์(peck havighurst) ว่าด้วยพัฒนาการแรงจูงใจทางจริยธรรม ซึ่งยึดการควบคุมของอีโก้และซูเปอร์อีโก้เป็นหลัก

แนวคิดเกี่ยวกับวินัย

2.1 ความหมายของวินัย

จากพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 (774) ได้ให้ความหมายของวินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนข้อบังคับปฏิบัติ

อมรา เล็กเริงสินธุ(2540 : 205-206) ได้กล่าวถึงระเบียบ หมายถึงข้อบังคับต่างๆที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม เช่น ระเบียบการเข้าเรียนตรงต่อเวลา ระเบียบเป็นสิ่งที่ทำให้คนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติ

วินัย คือ การควบคุมพฤติกรรมของนักเรียนให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และบุคลิกภาพให้เป็นที่น่าพึงปรารถนาของสังคม วินัยที่ดีคือ การที่บุคคลรู้จักการปกครองตนเองและกระทำตามระเบียบข้อบังคับต่างๆด้วยความสมัครใจ เพราะได้เห็นคุณค่าว่า การปฏิบัติตามระเบียบนั้นจะนำมาซึ่งความมีระเบียบและความสงบสุขในสังคม

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ม.ป.ป.: 73) วินัยนักเรียน หมายถึงความประพฤติของนักเรียนโดยนักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง หรือระเบียบหรือระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน นอกจากนี้ยังรวมถึงการให้นักเรียนรู้จักควบคุมตนเอง หรือเห็นพ้องกับข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาเพื่อความเสมอภาคและเกิดความสันติสุขแก่สมาชิกในโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องวินัยคุณธรรมและจริยธรรม

กรมวิชาการ (2542 ก:21 อ้างถึงในสุจริต คามะสอน 2548 :19) ให้ความหมายของวินัยว่า หมายถึงระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุขความสำเร็จโดยอาศัยการฝึกให้รู้จักการปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง

ธนูฉิมเกียรติไพบุลย์(2524 อ้างถึงใน สุจริต คามะสอน 2548 : 20) กล่าวว่าวินัยหมายถึง ระเบียบแบบแผน ข้อปฏิบัติและข้อบังคับที่กำหนดไว้เพื่อใช้เป็นหลักในการปฏิบัติหากไม่ปฏิบัติตาม อาจเกิดความเสียหายหรือความไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นเหตุให้เกิดความผิดและถูกลงโทษในที่สุด

สมบุรณ์ สิงห์คาบ้อง (2542:36 อ้างถึงใน สุจริต คามะสอน 2548:16) สรุปความหมายของคำว่าวินัย หมายถึง คุณลักษณะที่อยู่ภายในบุคคล ที่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ให้ปฏิบัติตามกฎหมาย และระเบียบแบบแผนตามที่สังคมกำหนดเอาไว้โดยให้ถือว่าเป็นการบังคับให้กระทำ

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542:38 อ้างถึงในสุจริต คามะสอน 2548 :16) ให้ความหมายการมีวินัย หมายถึงการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่งกติกาและกฎหมายตามที่สังคมได้วางไว้หรือตามที่กลุ่มได้ตกลงอันจะนำมาซึ่งความสุขความเจริญก้าวหน้าความมั่นคงและความปลอดภัย

วินัย พัฒนรัตน์และคณะ (ม.ป.ป.:9 อ้างถึงใน สุจริต คามะสอน 2548 : 20) ได้ให้ความหมายความมีระเบียบวินัยหมายถึง การปฏิบัติตามกฎ ข้อบังคับและกติกาต่างๆ ที่สังคมกำหนดขึ้นเพื่อให้เป็นแนวทางในการ

ปฏิบัติและใช้ควบคุมความประพฤติของคนในสังคม เช่น กฎหมายคำสั่งคาประกาศระเบียบโรงเรียน เป็นต้น

รุจิรัฐสาร และคณะ(ม.ป.ป. อ้างถึงในสุรจิต คามะสอน 2548:20) ได้กล่าวไว้ว่า ความมีระเบียบวินัย หมายถึงกติกากฎ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือข้อกำหนดกำหนดไว้เป็นแนวปฏิบัติของคนในสังคม เพื่อให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยเช่น กฎ ลูกเสือ เป็นต้น

สุรจิต คามะสอน (2548: 20) จากความหมายของวินัยที่ผ่านมาข้างต้นสรุปได้ว่า วินัยหมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับของสังคม ดังนั้นการส่งเสริมวินัยให้นักเรียน จึงควรครอบคลุม ถึงการส่งเสริมพัฒนานักเรียนให้สามารถประพฤติ ปฏิบัติตนในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับของสถานศึกษาและสังคมได้อย่างเหมาะสม

พระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช

“...การมีวินัย มีความสามัคคีและรู้จักหน้าที่ถือกันว่าเป็นคุณสมบัติสำคัญประจำตัวของคนทุกคน แต่ในการสร้างเสริมคุณลักษณะสามข้อนี้จะต้องไม่ลืมว่าวินัย สามัคคีและหน้าที่นั้น เป็นไปทั้งในทางบวกและทางลบ ซึ่งย่อมให้คุณหรือให้โทษได้มากเท่า ๆ กันทั้งสองทาง เพราะฉะนั้น เมื่อจะอบรมจำเป็นต้องพิจารณาให้ถ่องแท้แน่ชัดก่อนว่าเป็นวินัย สามัคคีและหน้าที่ที่ดีคือปราศจากโทษ เป็นประโยชน์เป็นธรรม ไม่เคลือบแฝงไว้ด้วยสิ่งชั่วร้ายเช่น วินัยก็ต้องไม่ใช่วินัยเพื่อตน เพื่อหมู่คณะของตนเท่านั้น ต้องเป็นวินัยเพื่อคนทุกคน เพื่อคนส่วนใหญ่ เป็นวินัยที่ถูกต้อง ที่เป็นการสร้างสรรค์ทำนองเดียวกัน การสามัคคีกันทำการหรือทำหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งก็ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล มิใช่เพื่อการเพิ่มพูนประโยชน์เฉพาะพวกตน แล้วเบียดเบียนผู้อื่นให้เดือดร้อนเสียหาย จึงเห็นได้ว่าการสร้างวินัย สามัคคีและความรู้จักหน้าที่ให้แก่เยาวชนต้องกระทำด้วยความเพ่งพินิจอย่างละเอียดถี่ถ้วนเป็นพิเศษ มิฉะนั้นจะไม่บังเกิดผลที่พึงประสงค์หรือซ้ำร้ายอาจกลับกลายเป็นการทำลายอนาคตและความเจริญมั่นคงของชาติไปก็ได้...” (พระราชดำรัส พระราชทานแก่ผู้บังคับบัญชาลูกเสือในโอกาสเข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทและรับพระราชทานเหรียญลูกเสือสดุดีชั้น ๑ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต 12 กรกฎาคม 2526)

“...ครูที่แท้จริง เป็นผู้หาแต่ความดีคือ ต้องหมั่นขยันและอดทนเพียรต้องเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และเสียสละต้องหนักแน่นอดกลั้นและอดทน ต้องรักษาวินัยสารวมระวังความประพฤติปฏิบัติของตนให้อยู่ในระเบียบแบบแผนที่ดีงาม ต้องปลื้มตัวปลื้มใจจากความสะอาดสบายและความสนุกรื่นเริงไม่สมควรแก่เกียรติภูมิของตน ต้องตั้งใจไม่มั่นคงแว่วแว่ว ต้องรักษาความจริงใจ ต้องเมตตาหวังดีต้องวางใจเป็นกลาง ไม่ปล่อยใจไปตามอคติต้องอบรมปัญญาให้เพิ่มพูนสมบูรณ์ขึ้นทั้งด้านวิชาการและความฉลาดรอบรู้ในเหตุผล...” (พระราชทานแก่ข้าราชการครูอาวุโส วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ.2523)

2.2 ความสำคัญและความจำเป็นในการสร้างระเบียบวินัย

อมรา เล็กเริงสินธุ(2540: 205-206) ระเบียบวินัยเป็นสิ่งสำคัญ ดังนี้

1) วินัย เป็นสิ่งที่ช่วยให้คนสามารถควบคุมตนเอง การที่นักเรียนมีวินัย และสามารถควบคุมตนเอง จะมีผลดีในขณะที่เป็นนักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัยในชั้นเรียน ทำให้การดำเนินงานของครูในชั้นเรียนเป็นไปด้วยดี

2) วินัยจะช่วยเตรียมตัวเด็กสำหรับการดำเนินชีวิตในภายหน้า เพื่อเป็นสมาชิกที่สร้างควมมีระเบียบ และความสงบสุขในสังคม

3) ประเทศใดที่มีพลเมืองมีระเบียบวินัย ประเทศนั้นสามารถพัฒนาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

4) ระเบียบวินัยเป็นสิ่งจำเป็นในระบอบประชาธิปไตย ระเบียบในระบอบประชาธิปไตยไม่ควรเป็นสิ่งที่บังคับมาจากเบื้องบนแต่เพียงอย่างเดียว หากควรเป็นสิ่งที่ตระหนักจากภายในแต่ละบุคคล

พนัส หันนาคินทร์(2526 : 239) วินัยเป็นกฎข้อปฏิบัติที่ใช้ควบคุมความประพฤติของคน เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบในสังคม ดังนั้น ระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญ มีผู้เสนอความสำคัญของระเบียบวินัยไว้หลายท่าน ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

วินัยช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตามเกิดความรู้สึกรับผิดชอบและความเคยชินที่จะประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดีงาม เป็นมาตรฐานระหว่างความประพฤติของกลุ่มบุคคลผู้ปฏิบัติงานในองค์การ ช่วยเตรียมตัวนักเรียนสำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคต จะได้ใช้สิทธิเสรีภาพ และความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง ช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์อันจำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดระเบียบวินัย การดำเนินงานของโรงเรียนจะเต็มไปด้วยอุปสรรค

เขาว์ มณีวงศ์ (168) ช่วยให้นักเรียนควบคุม ดูแลตนเองและสังคมส่วนรวมได้ด้วยความสะดวกสุขเกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียน การทำงาน ช่วยนาคนไปสู่การทำความดีความเจริญ เว้นข้อห้ามทำตามคำสั่ง บางประการเพิ่มพลังในการทำงาน เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลของงาน เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน สังคมเป็นสุขร่วมเย็น ดังนั้นพอสรุปความสำคัญของวินัยได้ว่า วินัยช่วยให้คนมีระเบียบในตนเอง ลดความขัดแย้ง เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข

ประดินันท์อุปรมัย (2518 อ้างถึงใน น.ส. ทิววรรณ แสงพันธ์2542: 12) กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ว่า เมื่อบุคคลอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ย่อมมีความคิดเห็น และพฤติกรรมต่างๆ กัน ถ้าปล่อยให้บุคคลสามารถแสดงพฤติกรรมทุกอย่างได้ตามความพอใจ สังคมก็จะเกิดความสับสนวุ่นวายเนื่องจากแต่ละคนก็ทำในสิ่งที่ตนพอใจเท่านั้น ดังนั้นการมีกฎเกณฑ์หรือระเบียบจากัดพฤติกรรมของบุคคลไว้บ้างจะช่วยให้กลุ่มคน หรือสังคมดังกล่าวอยู่ด้วยกันอย่างเรียบร้อยมากขึ้น วินัยมิได้หมายถึงกฎเกณฑ์ หรือระเบียบข้อบังคับเฉพาะกลุ่มบุคคลเท่านั้น ยัง

หมายถึงกฎเกณฑ์หรือระเบียบวินัยภายในตัวบุคคลด้วย ในกลุ่มสังคมใดที่มีสมาชิกมีวินัยในตนเองมากแสดงว่า กลุ่มสังคมนั้นประกอบไปด้วยสมาชิกที่มีความรับผิดชอบมากในกรณีวินัยในสังคมอาจไม่ต้องสร้างขึ้นมากนัก เช่นโรงเรียนใดมีนักเรียนที่มีวินัยในตนเองมากคือรู้ว่าตนเองจะต้องมาโรงเรียนเวลาเท่าใด จะออกจากโรงเรียนได้เมื่อใด ควรแต่งกายอย่างไร ควรแสดงกิริยามารยาทกับครูอาจารย์อย่างไร และควรมีหน้าที่ในฐานะนักเรียนอย่างไร เป็นต้น โรงเรียนนั้นแทบจะไม่ต้องสร้างวินัยขึ้นมาบังคับเพื่อให้นักเรียนต้องปฏิบัติตามอีกเลย แต่โดยความเป็นจริงแล้วจะพบว่านักเรียนในโรงเรียนหนึ่งๆ นั้นมาจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน บางคนไม่เคยได้รับการฝึกให้มีวินัยมาก่อนเลย บางคนเคยได้รับการฝึกอบรมให้มีวินัยในตนเองมาแล้ว บางคนขาดการดูแลดูแลเอาใจใส่ด้านการอบรมสั่งสอนให้มีวินัย ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างวินัยขึ้นมาเป็นระเบียบข้อบังคับให้ทุกคนปฏิบัติตามเหมือนกัน เช่น ระเบียบการแต่งกายอันได้แก่การไว้ทรงผม การแต่งเครื่องแบบ การสวมถุงเท้า และลักษณะของรองเท้า หรือวินัยภายในห้องเรียน อันได้แก่การไม่มาขนมนหรืออาหารมารับประทานในห้องเรียน ไม่คุยหรือเล่นกันเสียงดังในเวลาเรียน และไม่นอนหลับในขณะที่ครูกำลังสอน

ศุภนิത്യวัฒนธาดา (2518 อ้างถึงใน ทิววรรณ แสงพันธ์2542: 13) ได้สรุปถึงความจำเป็นที่จะต้องมีวินัยไว้ดังนี้

- 1) ช่วยให้นักเรียนเป็นผู้มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสวยงาม
- 2) ช่วยสร้างความรับผิดชอบแก่บุคคล
- 3) ช่วยสร้างความสามัคคีปรองดองในหมู่คณะ
- 4) ช่วยส่งเสริมหลักประชาธิปไตยทุกคนจะต้องรับผิดชอบต่อควบคุมตนเอง
- 5) ช่วยให้ครูและนักเรียนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุข
- 6) ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

สุรางค์จันทน์เอม (2524 อ้างถึงใน น.ส.ทิววรรณ แสงพันธ์2542: 13) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างวินัยที่สำคัญมี 4 ประการคือ

- 1) เด็กจะต้องประพฤติตนในสิ่งที่ดีและขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนา
 - 2) เด็กจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจกับการกระทำดีและความพึงพอใจกับการกระทำไม่ดีนั่นคือให้เด็กพอใจที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ดีควรหลีกเลี่ยงการปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร
 - 3) เด็กจะต้องกระทำความดีจนกระทั่งเกิดความเคยชิน หรือเกิดเป็นนิสัยโดยไม่ต้องมีใครแนะนำ
 - 4) เด็กจะต้องเรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดีไม่พึงปรารถนาของสังคม
- ดังนั้นเมื่อกล่าวถึงระเบียบวินัยจำเป็นต้องกล่าวถึงกฎและระเบียบควบคู่กันไปด้วยเพราะที่ใดจะมีระเบียบวินัยได้ทีนั้นจะต้องมีกฎเกณฑ์ต่างๆตั้งไว้ประโยชน์ของกฎเกณฑ์ที่สำคัญ มี 2 ประการคือ ประการแรก

เป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเรียนรู้ถึงมาตรฐานของการปฏิบัติที่จะทำให้สังคมที่เขาอยู่อาศัยยอมรับ ประการที่สอง เป็นตัวที่หยุดยั้งพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้

นวลศิริเปาโรหิต (2520 อ้างถึงใน น.ส. ทิวาวรรณ แสงพันธ์ 2542: 13) ได้กล่าวไว้ว่า วินัยจัดว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต่อเด็กเพราะวินัยเป็นเครื่องช่วยแนะแนวทางความประพฤติของเด็ก ความมุ่งหมายที่แท้จริงของวินัยก็คือ การที่เด็กเกิดความต้องการที่จะหาสิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์แก่สังคมด้วยตนเองวินัยที่แท้จริงนั้นไม่ใช่การบังคับให้กระทำตาม แต่เป็นเกณฑ์ที่วางไว้เพื่อให้ทุกคนในสังคมได้ยึดถือเป็นแนวปฏิบัติวินัยที่สูงที่สุด คือการมีวินัยในตนเอง ซึ่งได้แก่การรู้จักปกครองตนเองควบคุม และแนะนำตนเองให้ประพฤติในทางที่ดีงามอยู่เสมอ

มาโนช ตันชวานิชย์ (2525 อ้างถึงใน น.ส.ทิวาวรรณ แสงพันธ์ 2542:13) เขียน บทความให้เห็นถึงคุณค่าของระเบียบวินัยกับความสงบเรียบร้อยของส่วนรวมไว้ว่าในการอยู่ร่วมกันของสังคมแต่ละกลุ่มประกอบด้วยคนจำนวนมาก ซึ่งมีพื้นฐานระดับการศึกษา ความรู้จิตใจ การอบรม ความนึกคิดแตกต่างกัน ความต้องการสิ่งต่างๆ ในการดำรงชีวิตก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย นอกจากนี้ผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มก็ไม่ตรงกัน แต่จะให้สังคมอยู่อย่างอิสระตามความพึงพอใจ เป็นไปไม่ได้ ความสับสนวุ่นวายในสังคมย่อมเกิดขึ้นไม่มีสิ้นสุด เพื่อความสงบเรียบร้อยของคนส่วนรวมในการอยู่ร่วมกัน จึงต้องมีระเบียบแบบแผนควบคุมความประพฤติของบุคคลในสังคม หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าระเบียบแบบแผนข้อบังคับ ข้อปฏิบัติทั้งปวงเรียกว่าวินัย วินัยเป็นสิ่งที่ควบคุมให้บุคคลประพฤติปฏิบัติต่อกันเป็นไปด้วยความเรียบร้อยของสังคมนั้นๆ เช่น สมาชิกของสังคมต้องปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของทางราชการที่กำหนดไว้ นักกีฬาต้องปฏิบัติตามกติกาในการแข่งขัน นักเรียน นิสิต นักศึกษา ต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสถานศึกษาที่กำหนด พระสงฆ์ต้องปฏิบัติตามศีลหรือวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติชำระการพลเรือนและทหารต้องปฏิบัติตามวินัยเป็นต้น

การมุ่งให้การศึกษาแก่พลเรือนให้มีวิชาความรู้และมีสุขภาพทั้งร่างกายและใจสมบูรณ์ยังไม่เป็นการเพียงพอ ต้องมุ่งผลผลิตคนให้มีวินัยรู้จักรับผิดชอบตนเอง ครอบครัว ชุมชน และประเทศชาติด้วย

อารี รังสินันท์ (2529 อ้างถึงใน น.ศ. ทิวาวรรณ แสงพันธ์ 2542 :14) ความจำเป็นของระเบียบวินัยมี 4 ข้อคือ

- 1) จำเป็นเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคม คนจะอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขก็ต่อเมื่อเขาได้เรียนรู้ถึงเกณฑ์หรือมาตรฐาน ซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคมนั้นเสียก่อน
- 2) จำเป็นสำหรับที่จะให้บุคคลบรรลุถึงวุฒิภาวะเด็กจะต้องสร้างบุคลิกภาพแห่งความเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งได้แก่การควบคุมตนเอง การพึ่งตนเองและความอดทน หากเด็กไม่ได้รับการฝึกในด้านระเบียบวินัย เขาจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความอดทนและพึ่งตนเองได้ยาก

3) จำเป็นที่จะทำให้คนรู้ผิดชอบชั่วทำในสิ่งอันควรและไม่ทำในสิ่งที่ไม่ควร

4) จำเป็นสำหรับความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็ก เด็กอาจจะไม่แน่ใจว่าเขาควรทำอะไร ได้แค่ไหน เพราะเขาขาดประสบการณ์ระเบียบวินัยจะเป็นเกณฑ์หรือเป็นแนวทางให้เขาปฏิบัติเขาจะสบายใจและไม่สับสนเมื่อเขาทราบว่า เขาควรทำ เขาก็จะมีความมั่นคงในอารมณ์เกิดขึ้น

3. การเสริมสร้างและพัฒนาวินัย

ความหมายของการตรงต่อเวลา

พนัส หันนาคินทร์และคณะ (2542 : 60 อ้างถึงในสุรจิต คามะสอน 2548: 27) ได้ให้ความหมายการตรงต่อเวลาไว้ว่า หมายถึงการทำงานหรือทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งได้สำเร็จตามกำหนดเวลา

วินัย พัฒนรัตน์และคณะ (ม.ป.ป. :16 อ้างถึงในสุรจิต คามะสอน 2548 :27) ได้สรุปว่าการตรงต่อเวลา หมายถึงการทำงานหรือการปฏิบัติหน้าที่ให้ตรงเวลาหรือทันเวลาตามที่กำหนด การฝึกให้ตรงต่อเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างควมมีระเบียบวินัย

รุจิณี สาระ และคณะ (ม.ป.ป. : 29 อ้างถึงใน สุรจิต คามะสอน 2548: 27) กล่าวไว้ว่าการตรง ต่อเวลา หมายถึงการทำกิจกรรมใดๆให้สำเร็จไปตามที่กำหนดไว้ไม่ผัดวันประกันพรุ่ง และเมื่อรู้ว่าทำสิ่งใดล่าช้า กว่าที่กำหนดก็ไม่เมื่อนอนใจควรรีบทำงานนั้นให้สำเร็จ เพื่อมิให้ล่าช้ากว่ากำหนดมากกว่าเดิม

สวัสดิ์ ปทุมราช (ม.ป.ป.:2 อ้างถึงใน สุรจิต คามะสอน 2548: 27)ได้ให้คำจำกัดความการตรงต่อเวลา หมายถึงการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดให้เสร็จตามที่กำหนด เช่นนักเรียนทำแบบฝึกหัดส่งทันตามเวลาที่ครูกำหนดทุกครั้ง

สรุปได้ว่า การตรงต่อเวลาเป็นการกระทำกิจกรรมใดๆ ที่ต้องมีการวางแผนและให้เสร็จตามกำหนดเวลา ซึ่งถือว่าเวลาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่สุดเมื่อเวลาผ่านไปแล้ว เราไม่สามารถเรียกกลับมาคืนได้ดังนั้นเราต้องบริหารเวลาให้คุ้มค่ามากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ถ้าหากปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลยก็จะเสียโอกาสในภายหลังการที่จะมีความสุขที่สุด คือการรู้จักจัดการและมีการวางแผนการใช้เวลาในการทำกิจกรรมใดๆให้ถูกต้องและพยายามทำให้เสร็จสิ้นตามกำหนดเวลาและเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ทำให้ชีวิตมีความสุขตลอดจนอยู่ร่วมกับผู้อื่นและสังคมได้ด้วยดี

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ณิชา อ่อนอุดม (2559) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนและการส่งงานของนักศึกษาชั้นปีที่3ในรายวิชา ระเบียบวิธีวิจัยทางธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับพฤติกรรมการเรียนรู้และการส่งงานของนักศึกษารายวิชาระเบียบวิธีวิจัยทางธุรกิจและเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการปรับพฤติกรรมการเรียนรู้และการส่งงาน ประชากรและกลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ระเบียบวิธีวิจัยทางธุรกิจ ภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 19 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบ 4 คำตอบ ชนิดเลือกตอบ จำนวน 10 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ, ค่า T-Test ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมหลังการปรับพฤติกรรมทางการเรียนในชั้นเรียนและการส่งงานดีขึ้นส่งผลให้นักศึกษามีความรับผิดชอบ มีความตรงต่อเวลาในการส่งงาน และเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้น

รุ่งมณี พันธุ์พุกษชาติ (2556) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพฤติกรรมส่งงานของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่2/3 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจโดยใช้การเสริมแรงบวกในการเรียนการสอนวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพจำเป็นที่จะต้องศึกษาในหลายๆเรื่องเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด และในการทำวิจัยในครั้งนี้ได้ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ขึ้นมาเพื่อที่จะแก้ไขหรือปรับปรุง พัฒนาให้ดีขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ในการวิจัย เพื่อการศึกษาพฤติกรรมส่งงานของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ของ วิทยาลัยเทคโนโลยีหาดใหญ่ อานวยวิทยในรายวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพ โดยประชากรที่ใช้ในการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ คือกลุ่มนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2/13 จำนวน 42 คนเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพ โดยเจาะจงเลือกกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่เรียนรายวิชานี้มาจำนวน 10 คน ของภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 เพื่อดำเนินการวิจัย ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือ คือ แผนการจกการเรียนรู้อายวิชา คอมพิวเตอร์เพื่องานอาชีพ (โดยใช้ทฤษฎีการเสริมแรง) ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ ข้อมูล มี 2 ส่วนคือ แบบบันทึกการส่งงานของนักเรียน และแบบสังเกตพฤติกรรมส่งงาน การส่งงานของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2/13 สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจ โดยใช้ทฤษฎีเสริมแรงทางบวก ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมต่างๆ เกิดการพัฒนาขึ้น โดยสังเกตได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมก่อนเรียนเปรียบเทียบกับพฤติกรรมหลังเรียน ผลปรากฏว่าพฤติกรรมส่งงานของนักเรียนมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้น นักเรียนมีความรับผิดชอบ และมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงชัดเจนมากกว่าเดิม หลังจากที่ได้้น าทฤษฎีเสริมแรงทางบวกมาเป็นแรงจูงใจในการส่งงานของนักเรียน

มาลิวรรณ บุญพลอย (2555) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมการส่งแบบฝึกหัดของนักศึกษา ในรายวิชา CSE399 ปฏิบัติการการเขียนชุดคำสั่ง โดยการใช้เทคนิคการเสริมแรงการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษา ผลงานของการเสริมแรงในการเรียน เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการส่งแบบฝึกหัด โนวิธีการเสริมแรงบวกและวิธีการ เสริมแรงทางลบ เพื่อศึกษาพฤติกรรมและรูปแบบวิธีการเสริมแรงที่เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและ ปรับปรุง กระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไปเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสังเกตพฤติกรรมการส่งแบบฝึกหัดของนักศึกษา แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า เมื่อใช้วิธีการเสริมแรงทางบวก (การเพิ่มคะแนน) จะกระตุ้นให้นักศึกษามีพฤติกรรมการส่ง แบบฝึกหัดส่งเพิ่มมากกว่าใช้วิธีการเสริมแรงทางลบ (การหักคะแนน) โดยนักศึกษาในกลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดส่ง บางครั้ง มีความสนใจที่จะทำแบบฝึกหัดส่งเพิ่มขึ้นโดยเมื่อได้รับการเสริมแรงจะทำให้มีความสนใจทำแบบฝึกหัด ส่งมากขึ้น ทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหามากขึ้น และส่งผลต่อคะแนนของนักศึกษาสูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชางานฝึกฝีมือ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน ในรายวิชางานฝึกฝีมือวิทยาลัยเทคนิคพัทลุง โดยการเสริมแรงทางบวก ซึ่งผู้วิจัยมีรายละเอียดในการดำเนินการ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล
5. เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษากับประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนวิทยาลัยเทคนิคพัทลุง แผนกช่างกลโรงงานที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชางานฝึกฝีมือในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 38 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นตารางบันทึกการเข้าชั้นเรียน ที่ผู้ทำการวิจัย ได้บันทึกในแต่ละครั้งที่เข้าสอนเพื่อเก็บข้อมูลเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตารางบันทึกการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

เดือน พฤษภาคม 2566 - เดือน กันยายน 2566

วัน/เดือน/ปี	ปวช.2/1 (15)	ปวช.2/2 (23)	รวมทั้งสิ้น
สป.1 พ.ค. 66	สาย 7	สาย 9	22 คน
สป.2 พ.ค. 66	สาย 8	สาย 8	22 คน
สป.3 มิ.ย. 66	สาย 6	-	32 คน
สป.4 มิ.ย. 66	-	สาย 7	31 คน
สป.5 มิ.ย. 66	สาย 6	-	32 คน
สป.6 มิ.ย. 66	สาย 4	สาย 8	26 คน
สป.7 มิ.ย. 66	-	สาย 2	36 คน
สป.8 ก.ค. 66	-	-	38 คน
สป.9 ก.ค. 66	-	-	38 คน
สป.10 ก.ค. 66	-	-	38 คน
สป.11 ก.ค. 66	-	-	38 คน
สป.12 ส.ค. 66	-	-	38 คน
สป.13 ส.ค. 66	-	-	38 คน
สป.14 ส.ค. 66	-	-	38 คน
สป.15 ส.ค. 66	-	-	38 คน
สป.16 ส.ค. 66	-	-	38 คน
สป.17 ก.ย. 66	-	-	38 คน
สป.18 ก.ย. 66	-	-	38 คน
รวม 18 สป.	สาย 31	สาย 34	65 ครั้ง

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

มีการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

จากตารางบันทึกพฤติกรรมกร เรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมกรเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชา งานฝึกฝีมือ แผนกช่างกลโรงงานที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชางานฝึกฝีมือในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 38 คน พบว่า

สัปดาห์ที่ 1 พฤษภาคม 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย 7 คน จำนวน 15 คน คิดเป็น 46.67 %

ห้อง ปวช.2/2 สาย 9 จำนวน 23 คน คิดเป็น 39.13 %

รวมสาย 16 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 42.10 %

สัปดาห์ที่ 2 พฤษภาคม 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย 8 คน จำนวน 15 คน คิดเป็น 53.33 %

ห้อง ปวช.2/2 สาย 8 จำนวน 23 คน คิดเป็น 37.79 %

รวมสาย 16 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 42.10 %

สัปดาห์ที่ 3 มิถุนายน 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย 6 คน จำนวน 15 คน คิดเป็น 40 %

ห้อง ปวช.2/2 สาย - จำนวน 23 คน คิดเป็น - %

รวมสาย 6 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 15.78 %

สัปดาห์ที่ 4 มิถุนายน 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย - คน จำนวน 15 คน คิดเป็น - %

ห้อง ปวช.2/2 สาย 7 จำนวน 23 คน คิดเป็น 30.43 %

รวมสาย 16 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 18.42 %

สัปดาห์ที่ 5 มิถุนายน 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย 6 คน จำนวน 15 คน คิดเป็น 40 %

ห้อง ปวช.2/2 สาย - จำนวน 23 คน คิดเป็น - %

รวมสาย 6 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 15.78 %

สัปดาห์ที่ 6 มิถุนายน 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย 4 คน จำนวน 15 คน คิดเป็น 26.66 %

ห้อง ปวช.2/2 สาย 8 จำนวน 23 คน คิดเป็น 34.78 %

รวมสาย 12 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 31.58 %

สัปดาห์ที่ 7 มิถุนายน 2566

ห้อง ปวช.2/1 สาย - คน จำนวน 15 คน คิดเป็น - %

ห้อง ปวช.2/2 สาย 2 จำนวน 23 คน คิดเป็น 8.69 %

รวมสาย 2 คน จากยอดเต็ม 38 คน คิดเป็น 5.26 %

สัปดาห์ที่ 8 มิถุนายน 2566 - สัปดาห์ที่ 18 กันยายน 2566 ไม่มีนักเรียนมาสาย

เกณฑ์การแปลความหมายข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การหาค่าร้อยละ

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชา งานฝึกฝีมือ
มีผลการวิจัยดังนี้

ตารางบันทึกการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ผลการวิจัยเรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชา งานฝึกฝีมือดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการมาสายของนักเรียน

วัน/เดือน/ปี	จำนวนนักเรียนที่มาเรียน สาย	คิดเป็นร้อยละ
สัปดาห์ที่ 1	16	42.10
สัปดาห์ที่ 2	16	42.10
สัปดาห์ที่ 3	6	15.78
สัปดาห์ที่ 4	16	42.10
สัปดาห์ที่ 5	6	15.78
สัปดาห์ที่ 6	12	31.58
สัปดาห์ที่ 7	2	5.26
สัปดาห์ที่ 8	-	-
สัปดาห์ที่ 9	-	-
สัปดาห์ที่ 10	-	-
สัปดาห์ที่ 11	-	-

สัปดาห์ที่ 12	-	-
สัปดาห์ที่ 13	-	-
สัปดาห์ที่ 14	-	-
สัปดาห์ที่ 15	-	-
สัปดาห์ที่ 16	-	-
สัปดาห์ที่ 17	-	-
สัปดาห์ที่ 18	-	-

จากตารางที่ 1 แสดงการมาสายของนักเรียน พบว่าได้เสริมแรงบวกโดยการให้คะแนนจิตพิสัย 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ไม่เข้าชั้นเรียนสาย และยังใช้คำพูดที่แสดงความชื่นชม กำลังใจ นักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนตรงเวลา หรือมาก่อนเวลา จึงสรุปได้ว่า สัปดาห์ที่ 1,2,4 มีนักเรียนเข้าเรียนสายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.10 รองลงมาสัปดาห์ที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 31.58 และรองลงมาเป็นสัปดาห์ที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 5.26 สัปดาห์ที่นักเรียนไม่มาเรียนสายเลย ได้แก่สัปดาห์ที่ 8-18 พบว่านักเรียน ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมมาเข้าเรียนสายในรายวิชางานฝึกฝีมือ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชา งานฝึกฝีมือสามารถสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. สมมติฐานการวิจัย
3. ประชากร
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. วิธีดำเนินการวิจัย
6. วิเคราะห์ข้อมูล
7. สรุปผลการวิจัย
8. อภิปรายผล
9. ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน ในรายวิชางานฝึกฝีมือวิทยาลัยเทคนิคพัทลุง โดยการเสริมแรงทางบวก

สมมติฐานการวิจัย

ได้ปรับปรุงพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษา และได้นำผลจากการเสริมแรงทางบวกไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนวิทยาลัยเทคนิคพัทลุง แผนกช่างกลโรงงาน ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 รายวิชางานฝึกฝีมือในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 38 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นตารางบันทึกการเข้าชั้นเรียน ที่ผู้ทำการวิจัย ได้บันทึกในแต่ละครั้งที่เข้าสอนเพื่อเก็บข้อมูลเอง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่องการปรับปรุงพฤติกรรมกรเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาในรายวิชา งานฝึกฝีมือเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลาของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 แผนกช่างกลโรงงาน ในรายวิชางานฝึกฝีมือวิทยาลัยเทคนิคพิทยการโดยการเสริมแรงทางบวก

วิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

จากตารางที่ 1 แสดงการมาสายของนักเรียน พบว่าได้เสริมแรงบวกโดยการให้คะแนนจิตพิสัย 1 คะแนน สำหรับผู้ที่ไม่เข้าชั้นเรียนสาย และยังใช้คำพูดที่แสดงความชื่นชม กำลังใจ นักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนตรงเวลา หรือมาก่อนเวลา จึงสรุปได้ว่า สัปดาห์ที่ 1,2,4 มีนักเรียนเข้าเรียนสายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 42.10 รองลงมาสัปดาห์ที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 31.58 และรองลงมาเป็นสัปดาห์ที่ 7 คิดเป็นร้อยละ 5.26 สัปดาห์ที่นักเรียนไม่มาเรียนสายเลยได้แก่สัปดาห์ที่ 8-18 พบว่านักเรียน ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรเข้าเรียนสายในรายวิชางานฝึกฝีมือ

อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยเรื่อง การปรับปรุงพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา ในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ใน งานอาชีพ โดยการเสริมแรงทางบวก ของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น วิทยาลัยเทคนิคพิทยา พบว่า หากเสริมแรงทางบวกแล้วทำให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้น เพราะต้องการตัว เสริมแรงทางบวก เหมือนกับที่คนอื่นได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ มาลิวรรณ บุญพลอย (2555) ได้ศึกษา งานวิจัยเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมกรส่งแบบฝึกหัดของนักศึกษาในรายวิชา CSE399 ปฏิบัติการการเขียนชุดคำสั่ง โดยการใช้เทคนิคการเสริมแรง การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาผลงานของการเสริมแรงในการเรียน เพื่อพัฒนา พฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนให้ตรงเวลา โดยวิธีการเสริมแรงบวก เพื่อศึกษาพฤติกรรมและรูปแบบวิธีการ เสริมแรงที่เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุง กระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมาก ขึ้นต่อไปเครื่องมือที่

ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือการบันทึกทุกครั้งที่มีการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทย เพื่อสื่อสารในงานอาชีพ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ผลการวิจัยพบว่า เมื่อใช้วิธีการ เสริมแรงทางบวก (การเพิ่ม 1 คะแนน) จะกระตุ้นให้นักศึกษามีพฤติกรรมการ เข้าชั้นเรียนตรงเวลามากกว่า โดยนักศึกษา มีความสนใจที่จะมา เข้าชั้นเรียนให้ทัน เพิ่มขึ้นโดยเมื่อได้รับการเสริมแรงทางบวก จะทำให้มีความสนใจ กระตือรือร้น ที่จะมาให้หัก มากขึ้น ทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ทันเพื่อนและเข้าใจเนื้อหามากขึ้น ซึ่งทำให้ คะแนนของนักศึกษาสูงและดีขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

การเสริมแรงทางบวก เป็นวิธีที่ทำให้นักศึกษาเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และอยากพัฒนาพฤติกรรม ของตนเอง

บรรณานุกรม

- ณิชา อ่อนอุดม. (2559). การปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนและการส่งงานของนักศึกษาชั้นปีที่3ในรายวิชา
ระเบียบวิธีวิจัยทางธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. งานวิจัยในชั้น เรียน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพ
สตรี.
- ปฐมพงษ์ บุญผดุง. (2553). การศึกษาการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งการบ้าน สำหรับนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 สาขาไฟฟ้าก าลัง ห้อง EP301 ด้วยการเสริมแรงจูงใจ. งานวิจัย
ใน ชั้นเรียน โรงเรียนพ่ายเทคโนโลยีและบริหารธุรกิจ.
- เพชรสิทธิ์ มะโนรัตน์. (2555). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ แคลคูลัส
เรื่อง การหาอนุพันธ์ของฟังก์ชันพีชคณิต ชั้น ปวส. 1/6 วิทยาลัยเทคโนโลยียานยนต์. งานวิจัยในชั้น
เรียน วิทยาลัยเทคโนโลยียานยนต์ ส านักงานคณะกรรมการส่งเสริม การศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ.
- มาลีวรรณ บุญพลอย. (2555). การพัฒนาพฤติกรรมส่งแบบฝึกหัดของนักศึกษาในรายวิชา CSE399
ปฏิบัติการการเขียนชุดค าลัง โดยใช้เทคนิคการเสริมแรง. งานวิจัยในชั้นเรียน มหาวิทยาลัยศรี
ปทุม.
- รุ่งมณี พันธุ์พฤษชาติ. (2556). การพฤติกรรมส่งงานของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่2/3
สาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจโดยใช้การเสริมแรงบวก. งานวิจัยในชั้นเรียน วิทยาลัยเทคโนโลยีหาดใหญ่
อำนวยการวิทย.